

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ζ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνουσαι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβλά.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐλένη Ἀρμένη Μοτσηνίγου. Εἰκόν. Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Ἡ ἀνάγκη τῆς συστάσεως τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς. — Αἱ ἀμαζόνες τῆς Κούβας (ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου). — Καλλιτεχνικαὶ σελίδες. Ὁ Κορρέγιος καὶ τὸ ἔργον του (Κατὰ τὴν Μαργαρίταν Μηλιάτη. — Τόρωμα τῆς Γαζίας (ὑπὸ δος Ξανθίππης Ι. Καλοσύπης). — Μὴ γράφης κειὰ (ποίημα ὑπὸ δος Ζαχισάνου). — Αἱ γυναῖκες τῆς Ρόδου. Ἡθὴ καὶ ἔθιμα ὑπὸ δος Μαριάνθης Βραιομιτζάκη. — Συναγαί. Ἀλληλογραφία. Ἐπιφυλλίς : Bourget : Σαϊδά.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου φίλη,

Ἴδου τέλος πάντων ὅτι τὸ προφιλέστερον τῆς ζωῆς μου ὄνειρον, ἢ μεγαλητέρα μου φιλοδοξία, ὁ εὐγενέστερος πόθος μου ἐκπληροῦται. Ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον ἐπὶ δεκαετίαν ἤδη διεξάγω ὑπὲρ τῆς πρακτικωτέρας τοῦ φύλου μας μορφώσεως, ὑπὲρ τῆς συστηματικῆς ἐπιδόσεως τῆς γυναικὸς καὶ εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα καὶ εἰς τὰς γυναικείας τέχνας, ἰδοὺ τὸ ὄνειρόν μου αὐτὸ λαμβάνει ζωὴν καὶ σάρκα, εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν σχολήν, τῆς ὁποίας τὰ

Ἡ ΚΟΜΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ ΑΡΜΕΝΗ ΜΟΤΣΕΝΙΓΟΥ
Κερκυραία.

μαθήματα ἤρχισαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης.

Καὶ ἰδοὺ ἐγώ, φίλη μου, ἰδρύτρια τῆς σχολῆς αὐτῆς. Μὴ ἐκπλαγῆς, μὴ παραξενευθῆς, μὴ ἀπελπισθῆς δι' αὐτό. Δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ἀφήσω τὸ δημοσιογραφικὸν ἔργον μου, ἀλλ' οὔτε τὴν ἱστορίαν μου ἡμιτελῆ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀποκόψω ἐντελῶς τὰς πτέρυγας τοῦ Πηγᾶσου μου, διότι θὰ διαθέτω καὶ ὀλίγας ὥρας μου εἰς τὰς τόσον πεζὰς καὶ πρακτικὰς αὐτὰς ἐργασίας. Πρόκειται νὰ ἀποδείξω ἀπλῶς καὶ ἐμπράκτως τὸν ἰσχυρισμόν μου, ὅτι γυνὴ ἀνεπτυγμένη, γινώσκουσα νὰ ποιῆται καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου τῆς, δύναται καὶ νὰ ἐργάζεται πνευματικῶς καὶ νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, ἀφοῦ διὰ τῆς σχολῆς αὐτῆς θὰ ἀσχολοῦμαι βεβαίως ἐγώ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην οἰκοδέσποιαν εἰς οἰκιακὰ ἔργα. Καὶ ἀνέλαβον ἐγὼ δὴν αὐτὴν τὴν εὐθύνην καὶ τὴν φροντίδα καὶ τὴν δαπάνην, διότι ἤρχισα νὰ ἀπελπίζωμαι, ὅτι εἶναι δυνατόν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν νὰ πράξῃ τις κατὰ σοβαρὸν καὶ ἄξιον λόγον καὶ ὠφελίμον εἴτε ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ, εἴτε ἐν τῇ πολιτείᾳ, χωρὶς νὰ πο-

τιθῆ με πολλὰς πικρίας καὶ νὰ ὑποστῆ πολλὰς ἀπογοητεύσεις καὶ νὰ γείνη τὸ ἀντικείμενον τῆς σκοποβολῆς ὄλων τῶν φυγοπόνων καὶ ἐγωιστῶν, οἱ ὅποιοι περὶ ἐαυτῶν μόνον μεριμνῶντες, εἰς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων παθῶν μόνον ἀποβλέποντες, δὲν δειλοῦν νὰ φέγῃσι πᾶν πρᾶγμα ὠφέλιμον καὶ εὐεργετικόν καί, ἐξ ἰδίων κρίνοντες, νὰ ἐπιζητοῦν εἰς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων τὰς ἰδίας βλέψεις καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα.

Ἐπειτα δὲν σου κρύπτω ὅτι εἶχον ἀπελισθη πλεόν νὰ περιμένα ὅτι ἡ πολιτεία θὰ ἐπραττέ τι ὀριστικὸν καὶ ἀποτελεσματικὸν ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου. Παρῆλθον ἤδη πέντε τοῦλάχιστον ἔτη, ἀφότου ἤρχισα νὰ συνεννοῦμαι μετὰ τῶν κατὰ κειρὸς ὑπουργῶν τῆς Παιδείας καὶ νὰ συνεργάζομαι μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦ τόσον ζωτικῷ αὐτοῦ διὰ τὸ φύλον μας ζητήματος. Μελέται ἐπὶ μελετῶν, συνεντεύξεις ἐπὶ συνεντεύξεων, κατὰστρωσις νομοσχεδίων εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἀποτέλεσμα τίποτε.

Ἡ α' Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων ἡ ὁποία περιλαμβάνει εἰς τὸ εὐρὺ πρόγραμμά της τὴν τελειοποίησιν πάντων τῶν κλάδων τῆς γυναικείας ἀγωγῆς, πάντων τῶν σημείων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικός, ἔχει ὡς καὶ ἄλλοτε, σοῦ εἶπον, καὶ τμήμα Οἰκοκυρικὸν καὶ Ἐπαγγελματικόν, τοῦ ὁποίου, μοὶ ἔκαμαν τὴν τιμὴν νὰ με ἐκλέξουν πρόεδρον. Τὸ Οἰκοκυρικόν λοιπὸν καὶ Ἐπαγγελματικόν τμήμα τῆς α' Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ ἰδίας δαπάναις τὴν ἰδρυσιν τῆς σχολῆς αὐτῆς, ἐὰν τὸ ἐκ τῶν συνδρομῶν τῶν μελῶν τῆς προκύπτον χρηματικὸν ποσόν, τὸ ἀναλογεῖν εἰς τὸ τμήμα τοῦτο, ἐπὶ κει εἰς ἰδρυσιν καὶ συντήρησιν αὐτῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ὑπάρχον χρηματικὸν ποσὸν δὲν ἦτο ἐπαρκές, ἠγγύουν δὲ ἐὰν τὰ ἐκ τῶν διδασκτρῶν τῶν ἀπόρων αὐτῆς μαθητριῶν εἰσπρατόμενα θὰ ἐπήρουν εἰς συντήρησιν τῆς, ἐπιτόμητα νὰ ἀναλάβω ἐγὼ ἰδίας δαπάναις τὴν ἰδρυσιν τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς, ἥτις ἐν τούτοις ἀνήκει εἰς τὴν α' Ἐνωσιν τῶν Ἑλληνίδων καὶ διευθύνεται καὶ ἐφορεύεται παρὰ συμβουλίου, ἀποτελουμένου ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Οἰκοκυρικῷ καὶ Ἐπαγγελματικῷ Τμήματος τῆς α' Ἐνώσεως.»

Τοιοῦτοτρόπως φέρουσα ἐγὼ καὶ μόνη τὴν ὑλικὴν εὐθύνην τῆς σχολῆς αὐτῆς, ἔχω ἐλεύθερον στάδιον ἐνεργείας νὰ πράξω ὅ,τι ἡ μακρὰ μελέτη τοῦ κλάδου τούτου καὶ ἡ πείρα, ἦν ἀπέκτιστα ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν καλλιτέρων τοιούτων σχολῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον, μοὶ ἐπιβάλλει.

Τώρα διακινδυνεύω βεβαίως διὰ τὴν ἀπόφασίν μου αὐτὴν ποσὸν τι χρηματικόν. Ἄλλὰ μήπως, ὅταν πρὸ τετραετίας μετέβαινον εἰς Ἀμερικὴν, ἵνα μὴ ἀφήσω τὰς Ἑλληνίδας ἄνευ ἀντιπροσώπου εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν ὄλου τοῦ κόσμου Συνέδριον, καὶ ἵνα ἀντλήσω ἐκεῖθεν ὅ,τι καλὸν ἠδύναμην ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλου μας, δὲν ἐδαπάνησα δέκα ὅλας χιλιάδας φρ. χρ. χωρὶς οὐδεὶς οὐδέποτε νὰ ἐσκεφθῆ πόσον βαρεῖα ἦτο ἡ ἀφαίμαξις αὐτῆ διὰ τὸ πενιχρὸν μου βαλάντιον; Μήπως ὅταν πρὸ ὀκταετίας μετέβην εἰς Παρισίους, προσκληθεῖσα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος συγκληθὲν τότε γυναικεῖον συνέδριον, δὲν ἐδαπάνησα ἐπίσης ἐξ ἰδίων, ὑπέκουσα εἰς τὸν πόθον νὰ μὴ ἀφήσω νὰ φηγοῦράρῃ ἡ Βουλγαρία διὰ γυναικὸς ἀντιπροσώπου, ἀποσταλείσης αὐτῆς δαπάναις τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ λάμπῃ διὰ τῆς ἀπουσίας της;

Λοιπὸν ὅ,τι ἐπραξα τότε, θυσιάζουσα ἐκ τῶν ἰδίων ὑπὲρ τῆς ἰδέας ἦν ἔταξα ὡς πρόγραμμα τοῦ βίου μου, δὲν δύναμαι, νὰ πράξω καὶ σήμερον, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται περὶ τόσον εὐεργετικῷ καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν νεωτερισμοῦ;

Ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως τοιαύτης σχολῆς.

Ἦτο τόσον αἰσθητὴ ἡ ἀνάγκη τῆς συστάσεως τοιαύτης σχολῆς, ὥστε εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, καὶ αἱ ἐπὶ διδάκτροις εὐποροὶ καὶ αἱ δωρεὰν πτωχαί, αἱ διψῶσαι νὰ μάθουν συστηματικῶς γυναικεῖαν τινὰ τέχνην, ἔσπευσαν εἰς πυκνὰς τάξεις, παρακαλοῦσαι νὰ γείνωσι δεκταὶ εἰς τὰ μαθήματα τῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς. Εἰς τὸ πρῶτον μάθημα καὶ ἡ τάξις τῆς μαγειρικῆς καὶ ἡ τάξις τῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἦσαν πλήρεις. Ὁ δὲ ὑπέθετες, ἐὰν εὐρίσκω ἐκεῖ, ὅτι τὸ Σχολεῖον ἐλειτούργει ἤδη τακτικῶς ἀπὸ πολλοῦ, τόσον ἀποφασιστικῶς πᾶσαι αἱ μαθήτριαι ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον.

Καὶ διὰ νὰ ἀρχίσω ἀπὸ τὴν μαγειρικὴν, σοὶ γνωρίζω ὅτι τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς οἰκοκυρωσύνης ἔδωκαν πρῶται αἱ κυρίαὶ τῶν ἀνωτέρων μας τάξεων. Τακτικαὶ μαθήτριαι ἐγγραφῆσαι πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἔσπευσαν νὰ καταλάβουν τὰς πρώτας πληθίον εἰς τὰ φουρνέλα θέσεις, ἀπαράλλακτα ὡς κάμνουν εἰς τὰ θέατρα. Καὶ τὸ θέαμα μαγειρευομένων φαγητῶν, ἐὰν δὲν εἶναι ἐξ ἴσου καλλιτεχνικόν, ὡς τὸ θέαμα θεατρικῆς παραστάσεως, ἔχει ὅμως ἀναντιρρήτως τὴν ποιήσιν του καὶ τὴν γραφικότητά του, ἀφοῦ ἐκ τῆς ζωογόνου ἐκείνης τοῦ πυρὸς ἐστίας ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐμάρεια τῆς οἰκογενείας, κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ ἡ ἀρμονία καὶ ἡ εὐδαμονία καὶ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων.

Ἡ διδάσκαλος τῆς μαγειρικῆς Gordon Bleu πρώτης δυνάμεως, μετὰ τὰ ὄπλα καὶ τὰ ἐφόδιά της, παρατεταγμένα εἰς ζηλευτὴν τάξιν, ἀπαστράπτοντα καὶ λαμποκοποῦντα ἐκ καθαριότητος, μετὰ τὴν λευκὴν σκουφέταν τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δίδει τὸ πρῶτόν της μάθημα, ἐκτελοῦσα συγχρόνως τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον ἐδίδασκε ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν κ. κ. ἐφόρων Ἰσαβέλλας Ψύχα, Παλλοῦς Εὐδακῆ καὶ Σμαράγδας Κουρῆ. Ἐθεσεν, ὡς εἶπε, τὰς βάσεις τῆς μαγειρικῆς τέχνης, ἐξήγησε πῶς γίνεται ὁ ἰσχυρὸς ζωμὸς κρέατος, πῶς ἀφαιρεῖται ὁ χυμὸς καὶ αἱ θρεπτικαὶ οὐσίαι αὐτοῦ, καὶ φυλάσσονται ἐπὶ ἐβδομάδα ὅλην ὡς βοθητικὰ δι' ὅλα τὰ φαγητὰ τοὺς ζωμούς καὶ τὰ ἐμβλήματα.

Ἐπειτα, βοηθουμένη ἀπὸ δύο μαθητριάς, κατεσκευάσε δύο ὠραῖα φαγητὰ καὶ ἐν γλύκισμα. Καὶ ἐνῶ εἰς τὸ μαγειρεῖον ἡ τάξις τῶν κυριῶν ἠσυχολεῖτο εἰς τὴν μαγειρικὴν, εἰς τὴν τάξιν τῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, αἱ ἐργάτιδες πολυπληθεῖς περὶ τὰς τραπέζας τῶν ἐργαζόντων τακτικῶς ἤδη ὑπὸ τὴν ἐφορείαν καὶ ἐπιβλεψιν τῶν δεσποινίδων Ἀμαλίας Παπαηλιοπούλου καὶ Εἰρήνης Νικολαΐδου, ἐρασιτεχνίδων τῆς ραπτικῆς καὶ ὑπὸ τὰς ὀδηγίας κοπτικῆς πρώτης δυνάμεως, τῆς ὁποίας τὸ φημισμένον ἐργοστάσιον ἄλλοτε, πρὶν ἢ αὐτὴ παραιτηθῆ τῆς ραπτικῆς, ἤϊθλει μετὰ τῶν πελατριῶν της καὶ τὴν Αὐλὴν αὐτὴν.

Τὸ πρᾶγμα ἤδη κανονισθὲν βραβεῖται τακτικῶς, ὁμαλῶς διὰ τὰ πρῶτα στοιχειώδη ταῦτα μαθήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἐναρξὶς ἀπῆλθε μεγαλητέρας δυσκολίας, διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀκρογωνιαίους λίθους τοῦ οἰκοκυριεῖο: τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ ράψιμον, τὰ ἀπαραιτήτα διὰ πᾶσαν γυναῖκα πάσης κοινωνικῆς τάξεως ἐφόδια.

Ἐπειδὴ δὲ διαφορετικὴ ἀπαιτεῖται μόρφωσις διὰ τὰς προωρισμένας εἰδικῶς διὰ τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα καὶ ἄλλη διὰ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τῶν καλῶν τάξεων, διὰ τοῦτο πάντα τὰ μαθήματα τούτων γίνονται εἰς ἰδιαιτέρας ὥρας, τακτικὰ, κανονικὰ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνωμαλίας. Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος εἰσάγονται δύο ἄλλα ἀκόμη τὸ τοῦ σιδηρώματος καὶ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς μετὰ διδασκάλου καὶ αὐτὰ πρώτης δυνάμεως, ἐξασφαλιζούσης ἴσην ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τοὺς δύο τούτους κλάδους.

Τώρα, φίλη μου, ἐλπίζω ὅτι ἐκ τῶν διδασκτρῶν τῶν εὐπόρων θὰ καλυφθῶν καὶ τὰ ἐξόδα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ διδασκαλία τῶν ἀπόρων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἤδη ὑπερδιπλάσιος τῶν ἐπὶ διδασκτρῶν. Εἶχον ἀπόφασιν νὰ δεχθῶ μόνον ὀρισμένον ἀριθμὸν τοιούτων. Ἄλλ' εἶναι τόσον πικρὸν, τόσον ὀδυνηρὸν νὰ ἀρνηθῆς εἰς μίαν πτωχὴν ὀρφανὴν ἢ εἰς μίαν πρόσφυγα τὸν ἐντιμὸν ἄρτον, τὸν ὁποῖον θὰ κερδίξῃ διὰ τῆς ἐργασίας της εἰς τὸ μέλλον, ὥστε καὶ ἐδῶ, ὡς μοῦ συμβαίνει πάντοτε, ἀφήκα τὴν φωνὴν τῆς καρδίας νὰ ἐπικρατήσῃ πάσης σκέψεως οἰκονομολογικῆς. Καὶ δὲν μετανοῶ. Ἡ ζημία μου ἐκ τούτου δὲν θὰ εἶναι βεβαίως πολὺ μεγάλη, ἐνῶ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον γίνεταί ἀποτελεῖ ὑπερτάτην δι' ἐμὲ ἠθικὴν ἱκανοποίησιν.

Ἰδοῦ, φίλη μου, νέαι ἀσχολίαι καὶ νέαι φροντίδες καὶ νέοι κόποι, ἰδοῦ νέον στάδιον δράσεως, τὸ ὁποῖον με ἐλκύει καὶ με εὐχαριστεῖ μεγάλως, διακόπτει δὲ καὶ ὀλίγον τὴν μονοτονίαν τῶν δημοσιογραφικῶν καὶ συγγραφικῶν ἀσχιολιῶν μου.

ΑΙ AMAZONES ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Ἀπὸ διετίας περίπου ἡ νῆσος Κούβα ἐπανεστάτησε κατὰ τῶν Ἰσπανῶν, ἡ ἐπανάστασις δ' αὕτη παρατείνεται μέχρι σήμερον καὶ οἱ ἐπανάσταται πολυπλασιάζονται χάρις εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν αὐταπάρησιν τοῦ ἰθαγενεῖς στοιχείου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποφασισμένον νὰ ἐκλείψῃ μᾶλλον παρὰ νὰ ὑποταχθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴν κυριαρχίαν.

Αἱ γυναῖκες τῆς Κούβας ὄχι μόνον αἱ τοῦ ἰθαγενεῖς στοιχείου, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων Ἰσπανίδων διεδραμάτισαν μέγα μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν αὐτήν, καὶ συνετέλεσαν μεγάλως, ὅπως εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις μεταδοθῇ ἡ ἰδέα τῆς ἀνάγκης τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος τῆς χώρας των.

Αἱ γυναῖκες συνηνωμέναι, ἀδελφωμέναι, ἠσθάνθησαν ἰσχυρότερον τῶν ἀνδρῶν τὸν πόνον τῶν ὁμοφύλων των ἰθαγενῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες καὶ τὰ τέκνα τόσας ὑφίσταντο πιέσεις καὶ στερήσεις παρὰ τοῦ ξένου κατακτητοῦ, δίκαιαι δὲ καὶ ἀμερόληπτοι, δὲν ἐδίστασαν ἂν καὶ Ἰσπανίδες νὰ ταχθοῦν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν γυναικῶν τῶν ἰθαγενῶν, νὰ διοργανώσουν ταύτας εἰς σωματεῖον, τὸ ὁποῖον κατέστη ἰσχυρότατον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐνωσις τῶν θυγατέρων τῆς Κούβας» καὶ δι' αὐτοῦ νὰ συντελέσουν εἰς ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ.

Ἡ Ἐνωσις αὕτη ἔχει ὡς πρόεδρον τὴν κ. Gonzalo de Quesada νέαν καὶ ὠραιότατην γυναῖκα, μετ' ἧς καὶ δραστηριότητα μοναδικὴν εἰς τὰ γυναικεῖα ἱστορικὰ χρονικά. Ἀντιπρόεδρος, γραμματεῖς, ταμίας ὅλοι ἀνήκουν εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας τάξεις τῶν Ἰσπανίδων κυριῶν, εἶναι δὲ ἀπίστευτοι αἱ θυσίαι, εἰς ἃς ὑπεβλήθησαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς

νῆσου, ἣν ἐξέλεξαν ὡς δευτέραν περὶ τὴν Πᾶσαι σχεδὸν κατέθεσαν τὰς ἰδίας περιουσίας εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν ταμεῖον των, πολλαὶ ἐπώλησαν καὶ αὐτὰ τὰ ἐπιπλα καὶ καλλιτεχνικὰ των ἀντικείμενα, ἵνα ἐφοδιάσουν μετὰ ὄπλα τοὺς μαχομένους.

Αἱ πλεῖστοι εἶναι συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες πρώτης δυνάμεως Ἡ κ. Βαρά ἐκπλήττει τοὺς πάντας διὰ τῆς εὐφραδείας καὶ τῶν ρητορικῶν λόγων της, οἵτινες ἐξεγείρουν τὰ πλήθη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ἄλλὰ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς λόγους καὶ εἰς εἰσφορὰς χρηματικὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐτι κατήλθον, ἀποτελέσασαι ἴδιον σῶμα εἰς τὸν ἐπαναστατικὸν στρατὸν τῆς Κούβας, σῶμα ἀποτελούμενον παρὰ χιλίων πεντακοσίων γυναικῶν, αἵτινες πρὸ τοῦ πολέμου ἀνήκον εἰς τὴν ἐκλεκτοτέραν καὶ πλουσιωτέραν τάξιν τῆς Κούβας. Οἱ σύζυγοί των ἐφρονεῦθησαν, αἱ οἰκίαι των ἐπυρπολήθησαν, αἱ περιουσίαι των ἐδημεύθησαν, δὲν ταῖς ἔμενε λοιπὸν ἢ τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅπως ἐκεῖ ἐκδικήσασαι τὴν ἐπελθούσαν εἰς τοὺς οἴκους των καταστροφὴν.

Μεταξὺ τῶν ἡρώιδων τούτων πρωταγωνιστεῖ ἡ κ. Adela Azeuy de Piloto, ἥτις φέρει τὸν τίτλον λοχαγοῦ εἰς τὸν ἰθαγενῆ στρατόν. Εἶναι νέα καὶ γοητευτικὴ γυνή, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἐδόλοφονήθησαν, ἡ περιουσία ἐδημεύθη καὶ αὐτὴ δὲ ἐσώθη, χάρις εἰς τὴν ἐκτακτὸν ἀνδρείαν της. Ἐζώσθη τὸ ζῆφος καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα τοῦ στρατιωτικοῦ της σταδίου, ὅτι γυνὴ Κουβαία δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τὸν ἡρωϊκώτερον ἄνδρα στρατιώτην.

Κατὰ τὸ γαλλικόν

Μαριάνθη Ἡλιοπούλου.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΡΕΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Δ

Ὁ διαχειριστὴς τῆς μονῆς Montino della Roza διεβίβασεν εἰς τὸν Κορρέγιον τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἡγουμένης, ἵνα διακοσμήσῃ δι' ὠραίας τοιχογραφίας τὸ ἰδιαίτερον ἐντευκτήριόν της. Τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μονήν, ὅπως συνεννοηθῇ μετ' αὐτῆς. Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἔσπευδεν ἀμέσως, ἵνα ἐλκύσῃ οὕτω τὴν εὐνοίαν καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν προτασίαν τῆς πανισχύρου μοναχῆς.

Ἄλλ' ὁ καλλιτέχνης δὲν ἤθελε νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ὑποστηρίξουν καὶ ὑπὸ φόβου μὴ παρεξηγηθῇ, ἐφαίνετο σχεδὸν ἀδιάφορος πρὸς πάντα προσφερόμενον νὰ τὸν ἐνισχύσῃ εἰς τὸ ἔργον του. Ἦτο φύσις ὑπερήφανος καὶ ἐπλοικὴ ἐν ταυτῷ, κρᾶμα ὑψηλοφροσύνης καὶ γλυκύτητος, τέλος ὑπέροχος ὑπαρξίς, ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐλύουν τὰς συμπαθείας, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπιδιώκουν τὸ τοιοῦτον. Ἡ ἀδολος ἀγνότης τῶν μεγάλων ψυχῶν εἶναι τι τόσον σπάνιον καὶ τόσον ἐκτακτὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ κόσμου, ὥστε τοῖς ἐπιβάλλεται καὶ τοὺς γοητεύει χωρὶς νὰ τοὺς προσβάλῃ. Οὕτω φανταζόμεθα τὸν καλλιτέχνην μετὰ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν μεγάλων κυριῶν τῆς ἐποχῆς του εὐπροσῆγορον καὶ φιλομειδῆ, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιφυλακτικὸν καὶ πάντοτε ἐπιθυμοῦντα νὰ πεισθῇ ὅτι ὅ,τι ἐπραττε ἦτο σύμφωνον μετὰ τὴν ἰδίαν του ἐπιθυμίαν. Δὲν μετέβη λοιπὸν εἰς Πάρμαν ἀμέσως, ἀλλ' ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας βραδύτερον, ὅταν, παρακληθεὶς παρὰ φίλου του,

ὅπως χρησιμεύση ὡς ἀνάδοχος τοῦ τέκνου του, μετέβη ἐκεῖ, ὅπως ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν ἡγουμένην τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Αὕτη φαίνεται ὅτι ἀντελήφθη ἀμέσως ποῖα καλλιτεχνική προσωπικότης ὑπεκρύπτετο εἰς τὸ ἀπλοῖκόν καὶ ἀφελές ἐξωτερικόν τοῦ νέου ἀνδρός, ὅπως οὗτος ἐνόησεν ἀμέσως τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πριγκιπικῆς καλαισθησίας καὶ ζωηρᾶς φαντασίας τῆς εὐγενοῦς μοναχῆς. Ἡ ἐργασία του ἦτο δυσχερῆς, ἀφοῦ ὄφειλε νὰ εὐχαριστήσῃ μὲν τὴν γυναῖκα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐκθέσῃ τὴν μοναχὴν· νὰ ζωγραφίσῃ παραστάσεις ἐπαγωγοῦ καὶ θελκτικᾶς, χωρὶς ὅμως νὰ κάμῃ τοὺς τοίχους τῆς μονῆς νὰ ἐρυθριάσῃ, διότι αἱ καλογραφαὶ τῶν χρόνων ἐκείνων δὲν ἐκοκκίνιζαν εὐκόλως. Ἐν μιᾷ λέξει ὄφειλε νὰ διακοσμήσῃ τὴν αἰθουσαν κοσμικῆς μοναχῆς, ἀγαπώσης τὴν μυθολογίαν, ἀλλ' ἠναγκασμένης νὰ τηρῇ μέχρι τῶν ἐνδοτάτων τοῦ ἐντευκτηρίου τῆς αὐτοῦ τὴν ὑπὸ τῆς θέσεώς της ἐπιβαλλομένην αὐτῇ αὐστηρότητα.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὴν μοναχὴν καὶ τὸ ἔργον περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν βραδύτερον καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ὁ Κορρέγιος ὑπῆρξε ταυτοχρόνως φιλόσοφος, καλλιτέχνης καὶ πιστός. Ψυχὴ, νοῦς, φαντασία εὐρίσκοντο ἐν αὐτῷ εἰς πλήρη ἁρμονίαν. Ὅταν λέγωμεν πιστός, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἀνήκεν εἰς δόγμα τι ἀφηρημένον καὶ ἀπόλυτον, ἀλλ', τὴν συνάφειαν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ ἰδεώδους τῆς, τὸ ὁποῖον εἰς οὕτω δι' αὐτὴν ἀποβαίνει πραγματικότης. Ὁ ἀγαπῶν πιστεύει καὶ χαίρει. Ἡ ἀμφιβολία εἶναι ἀπόρροια ψυχῶν ἀδυνάτων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἀγαποῦν καὶ ζῶσι μὲ τὸν αἰώνιον φόβον τῆς ἀπογοητεύσεως. Αἱ μεγάλοι ψυχᾶι πιστεῦν εἰς ἑαυτὰς καὶ ἡ πίστις των μεταδίδεται εἰς τοὺς ἄλλους. Τοῦτο συνέβη εἰς τὸν Κορρέγιον καὶ εἰς ἄλλα ἔξοχα πνεύματα. Ἐνέπνευσε πίστιν μεγάλην καὶ ἀγάπην ἄπειρον εἰς πονεμένην ψυχὴν, ἣτις ἐμαραινέτο χωρὶς στοργὴν ὡς ἄνθος χωρὶς ἥλιον.

Ἡ Ἱερωνύμη Μερλίνη — εἶναι τὸ ὄνομα τῆς κόρης, ἣτις ἐγένετο σύζυγος τοῦ Κορρέγιου — ἦτο ἐκ τῶν εὐαισθητῶν ἐκείνων καὶ λεπτοφυῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα φαίνονται προοριζόμενα νὰ ζήσουν εἰς ἄλλους κόσμους. Ἡ μακρυνὴ ὀπτασία ἄλλης ζωῆς φαίνεται γοητεύουσα τὰ δειλὰ ταῦτα πλάσματα καὶ τὰ ἐλκύει μακρὰν ἐκεῖ, ἔνθα τοῖς μειδιᾷ ἡ ἐλπίς μέλλοντος φαινοτέρου. Εἰς τοιαύτην ψυχολογικὴν κατάστασιν διετέλει ἡ νέα Ἱερωνύμη, καθ' ἣν στιγμὴν συνήντησε τὸν Κορρέγιον. Τὸ βλέμμα του τῆς μετέδωκεν ἀκτινα ζωῆς, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξωγονήθη, τὰ χρώματα ἐπανῆλθον εἰς τὰς παρειὰς τῆς καὶ τὸ σθεσθὲν μειδιάμα ἤνθισε καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Τὸ ἡμίκλειστον ἄνθος ἠνωρθώθη ἐπὶ τοῦ μίσχου του καὶ ἤοιξε τὰ πέταλά του εἰς τὸν ἥλιον τῆς ἀγάπης.

Ὀλίγας μετὰ τὴν πρώτην ταύτην συνάντησιν ἡμέρας ὁ νέος καλλιτέχνης ἐξίτηε τὴν χεῖρα τῆς νέας κόρης, ἣτις καὶ τῷ ἐδόθη μετὰ μικρᾶς προικῆς καὶ μετὰ τοὺς τίτλους τῆς οἰκογενειακῆς εὐγενείας καὶ ἀγάπης. Ὁ γάμος των ὑπῆρξεν εὐτυχέστατος. Ἀνταπεκρίθη εἰς ὅλους τοὺς πόθους, εἰς ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ διδασκάλου καὶ τῆς νεαρᾶς συζύγου του. Τέσσαρα τέκνα, εἰς υἱὸς καὶ τρεῖς θυγατέρες ἐπεσφράγισαν τὸν γάμον τοῦτον. Ὁ ἔρως των ὑπῆρξε διαρκὴς καὶ ὁ οἰκογενεια-

κὸς βίος των ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων των ἀπετέλεσε τὴν εἰκόνα τῆς ἐντελεστερᾶς εὐτυχίας. Ἡ εἰκὼν τῆς συζύγου τοῦ Κορρέγιου δὲν περιεσώθη, δυνάμεθα ἐν τούτοις ν' ἀνεύρωμεν ταύτην εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν γλυκυτέρων εἰκόνων τῆς Παναγίας, ἃς ἐζωγράφησε μετὰ τὸν γάμον του. Λεπτοφυῆς καὶ ἀσθενική, μόλις δεκαπενταετίς, ὅταν ἐνυμφεύθη, θὰ ὑπετέπου τὸν τέλειον τύπον τῆς ἀβρᾶς καὶ διακεκριμένης παρθένου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, μεγάλοι καὶ καστανοί, τρυφεροὶ καὶ φωτεινοί, ἔπλεον εἰς γλυκεῖς ρεμβασμούς. Ἡ μύτη τῆς λεπτὴ καὶ ἀνπαλλομένη, τὸ στόμα τῆς ἐρυθρὸν ὡς ἄνθος, μετ' αἰώνιον ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάμα, τὸ μέτωπόν τῆς ὑψηλὸν καὶ εὐγενές, ἀληθὴς ἐστὶ εὐρυτάτων σκέψεων, ἰδοὺ πῶς φανταζόμεθα τὴν γυναῖκα τοῦ Κορρέγιου. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν ὁ γάμος τῶν δύο νέων ὄχι μόνον δὲν ἐχρησίμευσεν ὡς τάφος τοῦ ἔρωτός των, ἀλλὰ παρέτεινε τοῦτον μέχρι τοῦ θανάτου των.

Τοιοῦτοι γάμοι ἐνισχύουν τὸ ἰδεῶδες καὶ περικαλύπτουν τὴν ζωὴν διὰ τῆς κυμαινομένης καλύπτρας τῆς Μαίας, ἣτις ἀπέδιδεν εἰς πάντα τὰ ὑπ' αὐτὴν ἀντικείμενα τὰς ἀποχρώσεις καὶ τὸ ἐπαγωγὸν κάλλος τῆς αὐγῆς. Μόνος μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν ὁ Κορρέγιος εἶχε τὴν εὐτυχίαν ταύτην. Ὁ τραχὺς καὶ μεγαλοπρεπὴς Μιχαὴλ Ἄγγελος ὠνειροπόλησε καὶ αὐτὸς τὸν εὐγενῆ καὶ περιπαθῆ ἔρωτα, ἀπειθῶνων πλατωνικὰ δίστιχα εἰς τὴν κυρίαν τῶν σκέψεών του, τὴν ὠραίαν Βικτωρίαν Κολόννα. Ὁ γλυκὺς Ραφαὴλ ἠγάπησε περιπαθῶς, ἀλλὰ μετ' ἐνυμφισμένον ἔρωτα μίαν γυναῖκα. Ὁ ὠραῖος Leonard, ὁ τὸσον ἐξοχος καὶ θαυμαστός ἐζητεῖν ὡς σφιγξ ἀνεξήγητος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ διεισδύσῃ ποτέ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς. Φιλήδονος καὶ ἀκόρεστος ὁ Τισανὸς ἔπινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὸ μαγικὸν τῆς ζωῆς ποτήριον, χωρὶς σοβαρότητα καὶ χωρὶς ἰδεῶδες. Ἡ σύζυγος τοῦ Τιντορέτου σκιάζεται ὅλη ὑπὸ τὴν εἰκόνα προσφιλοῦς θυγατρῆς, τῆς ὁποίας ὁ πρόωρος θάνατος ἐπροξένησεν ἀνίατον πληγὴν εἰς τὸν πατέρα. Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ Κορρέγιου ὑπῆρξεν ὁ ἄγγελος τῆς ἐστίας, ἡ μειδιῶσα τῆς ζωῆς του θεματοφύλαξ, διαμοιραζομένη μετ' αὐτοῦ πᾶσαν θλίψιν καὶ πᾶσαν χαρὰν. Καὶ εἰς τὰ μικρὰ καὶ εἰς τὰ μεγάλα ταξείδια του ὁ Κορρέγιος ἠκολοθεῖτο ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Πλὴν τῆς τέχνης του, αὐτὴ καὶ τὰ τέκνα του ὑπῆρξαν ἡ μόνη τῆς ζωῆς του χαρὰ.

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Μαργαρίτας Ἄλβανα Μηναίτη

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΓΑΖΙΑΣ

Ἀγαπῶ τὴν γαζίαν, διότι μοὶ ἀναμνησθεὶς θλιβεράν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

— Διέρρευσε ὁλόκληρος δεκαετία καὶ τι πλέον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ὅμως μένει πάντοτε ἐνώπιόν μου ἀναλλοίωτος ἡ περικαλλὴς ἐκείνη κόρη, ἣτις ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐπικληθῆ ἀπὸ ἄνθος τῆς γειτονίας. »

Τὴν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ἄνευ τινὸς παραλλαγῆς μετὰ τὴν γαλακτόχρον μορφήν τῆς, μετὰ τὴν ἄφθονον καὶ βοστρυχώδη καστανήν κόμην τῆς, ἣτις μετὰ ποιητικῆς ἀταξίας ἔσπερε πάντοτε τὸ γαλήνιον καὶ κομψὸν μέτωπόν τῆς.

Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε καὶ αἰσθάνομαι καὶ νῦν βαθεῖαν συγκίνησιν διὰ τὸ μαγευτικὸν καὶ γλυκύτατον ἐκεῖνο βλέμμα τῶν

δύο καστανῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὅπερ ἐνόμιζε τις ὅτι ὠλισθαίνεν ἡρέμα μετὰ τῆς ἡδύτητος σεληνικῆς ἀκτίνος μέχρι τοῦ βᾶθους τῆς καρδίας.

Νομίζω ὅτι ἀκούω ἔναυλον πάντοτε εἰς τὰ ὠτά μου τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς, ἣτις ἐξήρχετο μελιστάλακτος τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς.

Ἦτο θαυμάσιον πλάσμα, διεγείρον παντὸς τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν συμπάθειαν, διότι ἦτο τόσον ἀγαθὴ ὅσον καὶ ὠραία, καὶ διότι ἦτο πάντοτε μελαγχολική.

Οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἰδεῖ παιδρὰν ποτέ. Ἐμειδία συνήθως, ἀλλὰ τὸ μειδιάμα τῆς συνεκίνει πλειότερον τῶν δακρύων τῆς. . . . τοιαύτην ἐνεῖχε μελαγχολικὴν ἡδύτητα.

Ἡ μελαγχολία ἐκείνη, καθ' ὅσον ἦτο γνωστὸν, ὄφειλετο εἰς μυρίας τραγικὰς περιπετείας τῆς οἰκογενείας τῆς, ἣτις λίαν εὐπορος καὶ πολυμελής ἔτι πρὸ μικροῦ, τότε δὲν ἠρήμει ἢ δύο μόνον μέλη, τὴν μητέρα τῆς δηλαδὴ καὶ αὐτήν, ἐν ᾧ ὑπὸ ὕλικήν ἐποψίν δὲν ἦτο πλέον ἀνθηρὰ, ὡς ἄλλοτε ἡ κατάστασις των.

Ὄνομάζετο Αὐγὴ καὶ ἦτο ἡ λατρεία τοῦ μικροκόσμου τῆς συνοικίας, ἀποτελουμένου ἐκ τῆς ἀδελφῆς μου, ἐμοῦ καὶ δύο ἄλλων φίλων μου.

Ὡ! τί μάγος, τί ἀλησμόνητος ἐποχὴ ἐκείνη. . . . πόσαι ἄθραι τέρψεις. . . . πόση φαιδρότης. Ἡμεῖς αἱ τέσσαρες ἐσηκόνκαμεν τὴν γειτονίαν εἰς τὸ πόδι μετὰ τὰ ἄσματά μας καὶ τὰ παιγνιδία μας. Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας μας τέρψεις ἦτο νὰ βλέπωμεν τὴν ὠραίαν Αὐγὴν, νὰ τὴν ἀκούωμεν λαλοῦσαν καὶ νὰ δεχόμεθα τὰς θωπείας τῆς.

Ὡ! πόσον ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶνε φίλη τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Ἔως διότι εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς ἀθωότητος, ἣτις ἐλκύεται ἀσυναίσθητως πρὸς τὸ ὠραῖον, ἀντικαθνομένη αὐτοῦ πλειότερον παντὸς ἄλλου.

Πόσον ἀληθῶς ἠγαπῶμεν τὴν Αὐγὴν καὶ ποῖαν τέρψιν ἠσθάνομεθα νὰ τῇ προξενώμεν εὐχάριστησιν τινα καὶ νὰ βλέπωμεν μειδιῶντα τὰ ρόδινα χεῖλη τῆς.

Μίαν ἡμέραν ἀνεκαλύψαμεν ὅτι ἡ ὠραία Αὐγὴ ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰς γαζίας. Τί εὐτυχία. . . ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐλὴν τῶν φίλων μου, ἐντὸς μικροῦ κήπου εὐρίσκετο ὑπερμεγέθης γαζία.

Εὐρομεν ἤδη ἐνασχόλησιν, εἰς ἣν ἐθυσιάζομεν ἀρκετὸν χρόνον ἐκ τῶν παιγνιδίων μας, νὰ κατασκευάζωμεν δηλαδὴ δέσμας ἐκ γαζίων, ὅταν αὐταὶ ἔθαλλον, ἀμιλλόμεναι τίς νὰ τὴν κάμῃ ὠραιότεραν, καὶ νὰ τὰς προσφέρωμεν εἰς τὴν ἀγαπῶμένην κόρην, ἣτις τὰς ἐδέχετο μετὰ χαρᾶς.

Ἀλλὰ πόσον διαρκεὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἔστω καὶ αὐτῶν τῶν παιδίων! Ἡ γαζία δὲν εἶχε πλέον ἄνθη πρὸ πολλοῦ ἀποφυλλισθεῖσα, ὅποτε μίαν ἡμέραν θλιβερὰ εἶδης διεδόθη εἰς τὴν συνοικίαν.

Ἡ ὠραία Αὐγὴ εἶχεν ἀσθενήσει προσβληθεῖσα ἐκ τοβαροῦ κρυολογήματος. Πάντες ἠύχοντο τὴν ἀνάρρωσιν τῆς ἀγαθῆς κόρης, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡμεῖς, αἰτινες εἴχομεν ἀπολέσει τὸ εἶδωλόν μας. Ὄϊμοι! αἱ εὐχαί μας δὲν ἐπέπερωτο νὰ εἰσακουσθῶσιν. Ἡ Αὐγὴ ἐσώθη μὲν ἐκ τοῦ κρυολογήματος, ἀλλ' ἠγέρθη τῆς κλίνης, διατηρήσασα τὸ σπέρμα ἀπαισίας καὶ ἀνιάτου νόσου, τῆς φθίσεως.

Εἶδομεν καὶ πάλιν τὴν περικαλλῆ μορφήν τῆς προκύπτου-

σαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ πόσον ἰσχνήν, Θεέ μου, καὶ ἠλωμένην. Ἦτο πάντοτε ὠραία, ἀλλ' εἶχε τώρα τὴν καλλομένην θνήσκοντος ἀγγέλου.

Ἐπλησίαζε καὶ πάλιν ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνθήσεως τῆς γαζίας. Χωρὶς νὰ λέγω τίποτε εἰς τὰς ἄλλας, πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου ἐφάνην κρυψίνους καὶ πως ὑπουλος. Ἐκαρδῶκου μετ' ἀνυπομονησίας τὰ πρῶτα ἄνθη τῆς γαζίας.

Εἶχον τὸ σχέδιόν μου· ἤθελα πρώτη ἐγὼ νὰ φέρω κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γαζίας εἰς τὴν Αὐγὴν.

Ὅστω ἐν δειλινόν, ἐν ᾧ ἐπαίζομεν, ἀθουρῶως πλέον, διότι ἡ Αὐγὴ ἔπασχεν, ἐγὼ διέφυγον λάθρα καὶ εἰσεχώρησα εἰς τὸν κήπον.

Κρυγὴ ἀγαλλιάσεως ἐξῆλθε τῶν χειλέων μου. Δέκα ἢ δώδεκα γαζία ἦσαν ἀνεωγμένα, διαχέουσαι ἡδύτατον ἄρωμα. Τὰς ἔδρεψα μετὰ σπουδῆς καὶ, κατασκευάσασα ἐξ αὐτῶν μικρὰν δέσμη, ἔτρεξα εἰς τὸν οἶκον τῆς Αὐγῆς καὶ τὴν προσέφερον εἰς αὐτήν. Οὐδέποτε ἀνέμενον τοιαύτην θλιβεράν ἐπιτυχίαν.

— Γαζία, ἀνεφώνησε, γαζία, φεῦ!

Ἦρπασε τὴν μικρὰν ἀνθοδέσμη μετ' ὀρμῆς καὶ τὴν ἔθλιψε-πυρεττωδῶς εἰς τὰ χεῖλη τῆς, ἐν ᾧ ὠχρότης ἐπεχύθη εἰς τὴν θελκτικὴν μορφήν τῆς καὶ δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμούς τῆς. Ἐκλίνε τότε περίλυπος τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ διέμενεν ἄφρονος καὶ σκεπτικῆς.

Εἶχον ἀρχίσει νὰ μετανῶ ἤδη διὰ τὴν πρᾶξίν μου, βλέπουσα ὅτι λύπην μᾶλλον ἢ χαρὰν προῦξένησα εἰς τὴν πολυφίλητον κόρην, καὶ τοῦτο ἐθεώρησα ὡς δικαίαν τιμωρίαν διότι εἶχον ἐξαπατήσει τὰς φίλας μου. Δάκρυα μεταμελείας μάλιστα ὕγραναν τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὅτε αἴφνης ἡ Αὐγὴ, ἀνανήψασα τῆς θλιβερᾶς ρέμβης τῆς.

— Εὐχαριστῶ μικρούλα μου, μοὶ εἶπεν, εὐχαριστῶ, καὶ ἐναγκαλισθεῖσά με περιπαθέστερον ἢ ἄλλοτε, μετ' ἠσπάσθη θερμῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Παράδοξον συναίσθημα συνεχλόνησε τὰς αἰσθήσεις μου ὡς τὰ ροδιὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος ἠγγισαν τὴν ἐπιδερμίδα μου. Ὁδυνηρὸν ῥίγος διέτρεξε τὰς φλέβας μου, εὐθὺς ὡς μετ' ἠσπάσθη καὶ αἰσθημα ἀφᾶτου μελαγχολίας εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἀπῆλθον ἐκεῖθεν μετ' ἐβραρημένον τὸ στήθος. Μάτην αἱ φίλαι μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μετ' ἐκάλουν, ἵνα λάβω μέρος εἰς τὰ παιγνιδία των· τὰς ἀπέφυγα καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, πλανωμένη σύννοος καὶ μελαγχολική. Καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα ἀκόμη ἤμην τῶσφ τεταραγμένη, ὥστε δεκάκις τοῦλάχιστον ἀνετινάχθην τῆς κλίνης μου, ἀναμιμνησκομένη πάντοτε μετ' αἰσθημάτων ῥίγους τὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἀσπασμὸν τῆς Αὐγῆς.

Τὴν πρωίαν ἤμην ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐξυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης μου, χαίρεισάσασα μετ' ἀντακουσίσεως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μετὰ τὴν φρικτὴν νύκτα ἣν διήλθον, ἀλλὰ μὴ δυνάμενη ἔτι ν' ἀποσείσω τὴν φοβεράν μελαγχολίαν, ἣτις ἐπίεζε τὴν καρδίαν μου, ὅτε αἴφνης γοεραὶ κρυγᾶι ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς παρακειμένης οἰκίας τῆς Αὐγῆς.

Ἐντρομος καὶ ὑπὸ θλιβεροῦ καταληφθεῖσα προαισθημάτων ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ καὶ λάθρα ἐξεληθῆσα τῆς οἰκίας μας ἐσπευσά εἰς τῆς Αὐγῆς τὸ οἶκμα. Ἀνῆλθον ἀπνευστὶ τὴν κλί-

μακα, διέσχισα τρέχουσα τὸν διάδρομον καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας μου εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον τῆς νεαρᾶς κόρης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς θύρας τούτου ἔστιν ἀκίνητος καὶ κατάπληκτος.

Γουυπετής παρὰ τὴν κλίνην τῆς Αὐγῆς, ἥτις ἦτο κάτωχος καὶ ἀκίνητος ἐπ' αὐτῆς, ἡ ταλαίπωρος μήτηρ τῆς ἔτιλλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ ἐθρῆνε γοερῶς.

Ἡ Αὐγὴ ἦτο νεκρά. Ἡσύχως πρὸ τινων λεπτῶν ὡς μικρὸν πτηνὸν εἶχεν ἐκπνεύσει πρὶν ἢ μήτηρ τῆς ἀντιληφθῆ τὸ ἐπι- κείμενον τέλος τῆς. Ἰδοὺ διατί μοι εἶχε προξενήσει τὸ ψυχρὸν καὶ θλιβερὸν ἐκεῖνο συναίσθημα ὁ ἀσπασμὸς τῆς Αὐγῆς. Ἐπέ- πρωτο αὐτὸς νὰ εἶνε ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς τῆς νεαρᾶς κόρης.

Ἐρημια πρὸς τὴν κλίνην μετὰ λυγμῶν, ἀλλ' αἴφνης γλυκύ- τατον ἄρωμα, πολὺ γνωστὸν πρὸς ἐμὲ με περιέβαλε, καὶ τὸ βλέμμα μου προσηλώθη ἑταστικὸν ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, ὅπερ ἔθλιβεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἡ Αὐγῆ.

Φεῦ! ἦσαν αἱ γαζῖαι μου, αἱ γαζῖαι, ἃς τῆ εἶχον προσφέ- ρει τὴν παρελθούσαν δειλίην. Ἀπέθανε θλίβουσα αὐτὰς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς καὶ ροφῶσα δι' ὑστάτην φορὰν τὸ ἄρωμα τοῦ ἀγαπωμένου ἄνθους.

Ἐννοεῖτε τώρα, διατί ἀγαπῶ μετὰ λατρίας τὸ ἄνθος τῆς γαζίας; Διατί τὸ ἄρωμα τῆς γαζίας με θέλγει καὶ με συ- κινεῖ;

Ξανθήκη Ι. Καλοσύνη

ΜΗ ΓΡΑΨΗΣ ΠΕΙΑ!!!

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΗ: Κε Β. ΤΣΙΜΑ:

Μοῦ εἶπες— «ἀπ' τοὺς στίχους σου, τὰ ταπεινὰ λουλουδία, Ἀσημόνησε τὴν πόλιν, μὴ γράψης πειὰ τραγοῦδια.»
Τὰ λόγια σου βαθεῖα—βαθεῖα, πληγῶσαν τὴν καρδίά μου.
Καὶ τώρα, ποῦ εἶμαι μοναχὴ ἐδῶ στὴν κάμαρά μου,
Τ' ἀναμετρῶ κ' ἐπιθυμῶ μαζὶ σου νὰ μιλήσω,
Μὲ στίχους τ' ἄσπρο μου χαρτί, Κυρία, νὰ γεμίσω.
Εἶπέ μου, σὰν τὰ μάτια μου στὸν οὐρανὸ γυρίζω.
Καὶ τὸ φεγγάρι, τ' ἄστρα του, τὸ χρῶμά του, ἀντικρίζω,
Ἡ σὰν κυττῶ στὴ θάλασσα με μάτι πλαγμένο
Νὰ παίξῃ, ἢ νὰ δέρεται τὸ κῆμα τ' ἀφρισμένο,
Ἡ τὴ βαρκοῦλα τοῦ ψαρά στὸ πέλας ν' ἀρμενίζῃ,
Ἡ σὰν θωρῶ στὴν Ἄνοιξι, τὴν Φύσι μας ν' ἀνθέξῃ,
Καὶ εἰς τὰ δένδρα τα ψηλὰ καὶ τὰ πρασινομένα
Νὰ κελαῖδουρ καὶ νὰ πετοῦν πουλάκια ταιρασμένα,
Μπορῶ νὰ μαι στὴ θέα τους ἀδιάφορη καὶ ξένη,
Καὶ στὴν καρδίά μου οἱ στίχοι μου νὰ μένουνε θαμμένοι;
Μὲς τῆς Ἑλλάδας τὰ κακά, τὰ βάσανα, τὰ πάθη,
Τώρα ποῦ ἡ κάθε ἐλλίδα τῆς ἐσβύστηκε κ' ἐχάθη,
Γιατὶ με στίχους νὰ μὴ πῶ τὸ μαῦρο τὸν καῦμό μου,
Γιατὶ νὰ μὴ τὸν τραγοῦδῶ τὸν πόθο τὸν κρυφὸ μου;
Ἡ δὲν ἔχω στὴν καρδίά κανένα μαῦρο πόθο,
Μπορῶ νὰ μὴ τὸν τραγοῦδῶ καὶ νὰ τὴν ξελαφρῶνω;
Ὅχι! κ' ἄς μοῦ τὸ λέῃ αὐτὸ, Κυρία ἀγαπημένη,
Ὅχι! κ' ἄς ἦναι οἱ στίχοι μου πτωχοί, ταπεινωμένοι,
Εἶναι γιὰ μένα κάτι τι, τοὺς βγάνω ἀπ' τὴν καρδίά μου,
Τοὺς τρέφω με τοὺς πόθους μου καὶ με τὰ δρεῖρά μου.
Εἶπέ στὸ ἐλεύθερο πουλί πειὰ νὰ μὴ κελαῖδήσῃ,
Εἶπέ στὸ κῆμα τὸ τρελλὸ τὴν ἀμμοῦδιὰ ν' ἀφήσῃ;

5)10)97

Εἰρήνη Ζαβιτσάνου.

Η ΝΗΣΟΣ ΡΟΔΟΣ

Ἡθῆ καὶ ἔθιμα.—Αἱ γυναῖκες

Γ'

Ἦτο Κυριακὴ τοῦ Πάσχα 1897. Εἰς τὸ χωρίον Κοσκινεὺ τὸ ἔαρ εἶχεν ἐπιφανῆ μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς φαιδρότητος. Ἡ φύσις εἶχε περιβληθῆ περικαλλεστάτην στολήν. Αἱ χελιδόνες ἐτερέτιζον ἀθρόαι, ζητοῦσαι τὴν παλαιὰν κατοικίαν των. Ἀμνοὶ ἐβέλαζον εἰς τὰς πλησίον πεδιάδας σκιρτώντες ἐπὶ τῆς χλόης. Πανταχοῦ ἄσμα, χαρμονὴ καὶ μευδίαμα.

Παρὰ τινὰ ἀτραπὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ χωρίου φαίνεται θύρα, ἐφ' ἧς αἰγόκλημα ἀνθρὸν περιλείσεται· εἶτα μικρὸς περί- βολος καὶ οἰκία, ἥ: ἡ πρόσοψις ὠραίεσσεται δι' ἀναρριχωμένων ρόδων. Ὑπὸ εὐφυλλον δρῶν ἀπὸ πρῶτης κάθηται ἡ Μαρία καὶ στεναρίζει κατηφῆς εἰς τὸν ἦχον τῶν κωδῶνων. Τὰ ὠὰ τοῦ Πάσχα ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἄθικτα. Οἱ ὠραῖοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ εἶναι ἐρυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων· τὴν νύκτα εἶχε κλαύ- σει πολὺ.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς, Μαρία; ἀνυσύχως ἐρωτᾷ ἡ μή- τηρ τῆς.

— Τίποτε μάννα. Εἶδα ἀπόψε κακὸ ὄνειρο γιὰ τὸ Φῶτη.

Τῆς γραίας αἱ τρίχες ἠνωρθώθησαν.

— Κακὸ ὄνειρο; Παναγία μου Καθολικὴ μου· (!) μὴ κακὸ του!

Ἡ Μαρία ἦτο μνηστευμένη μετὰ τοῦ Φῶτη πρὸ πέντε ἐτῶν. Οὗτος ἦτο νέος εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἐτῶν, ἀγαθός, φίλερ- γος, ἔχων ἀρρενωπὴν καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν πρὸς δὲ καὶ μικρὰν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἐκεῖνη ἦτο εἰκοσαετής, θελ- κτική, ξανθὴ, με ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμούς. Ἀμφότεροὶ ἠγαπῶντο καὶ ἠγαπῶντο ὅσον δὲν ἀγαπῶσι πλέον ἐν τῷ πα- ρόντι καιρῷ τῆς ἰδιοτελείας οἱ ἐρῶντες. Αἴσθημα ὅλων ἰδα- νικῶν καὶ σφοδρὸν κατεῖχε τὰς καρδίας των. Πρὸ πέντε ἐτῶν ἠγαπῶντο, ἀλλ' ἡ Μαρία δὲν εἶχε δώσει ἔτι τὸ πρῶτον φί- λημα. Εἰς τὰς ἐμπαθεῖς τοῦ μνηστῆρος ἐκφράσεις ἀπῆντα ὅτε δι' ἐρυθρήματος, ὅτε διὰ μευδίαματος, ἡ δὲ καρδία τῆς, καί- τοι διεκαίετο, δὲν ἐπέτρεπεν ἐν τούτοις ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ χεῖλη οὐδεμίαν ἐξομολόγησις. Κατ' ἔθος ἀπαγορεύεται εἰς τὰς νεά- νιδας νὰ ἐκφράζωνται ἐλευθέρως εἰς τοὺς μνηστῆρας των. Ἡ αἰδώς τοῦ χωρίου εἶναι αὐστηρὰ. Συχνάκις ἐβλεπε τὸν Φῶ- τὴν νὰ χορεύῃ με ἄλλην νέαν τὰς Κυριακάς, ἔχοντα ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ ἄνθος, ὅπερ τῷ προσέφερε τὸ Σάββατον. Ἦτο εὐτυχῆς δι' ἐν βλέμμα, ἐν μευδίαμα, ἐν ἀσπασμῶν εἰς τὸ ἄνθος τῆς. Ἡρυθρία καὶ ἀπεσῦρετο ἀποταμιεύουσα ἀρκοῦσαν εὐτυχίαν ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας.

Τὸ ζήτημα τῶν γάμων ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος ὑπὸ τῶν γο- νέων. Αἱ προπαρασκευαί λοιπὸν ἤρχισαν δραστηρίως. Εἶχον προσδιορίσει τὴν τέλεσιν αὐτῶν κατὰ τὸ Πάσχα. Εἰς μὴν ἔτε καὶ οἱ ἐρασταὶ θὰ εἶνε πανευδαίμονες. Ἡ Μαρία ἠτοίμαζ' ἐπὶ τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτά τῆς· ὁ Φῶτης παρήγγειλεν εἰς τὸν ρά- πτην κομψὴν ἐνδυμασίαν καὶ ἠγόρασε περινημιδας ἐκ με- τᾶξιν.

(1) Ὑπάρχει εἰς τὸ χωρίον «Κρεμαστὴ» ἀξιόλογος ναὸς ὀνομαζό- μενος: «Παναγία ἡ Καθολικὴ».

Δεκαπενθήμερον πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν τινὰ, ἀγωνιάδης ὁ Φῶτης φθάνει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Αὕτη δροσερὰ ὡς ἡ αὐγὴ καὶ φαιδρὰ ὡς πτηνὸν τοῦ Μαΐου τὸν ὑπεδέχθη.

— Καλὴ ἡμέρα, Μαρία!

— Καλὴ σου ἡμέρα, Φῶτη. Τ' εἶναι;

Βραχεῖα σιγὴ συγκινήσεως ἐμεσολάβησεν.

— Σήκωσε ψηλὰ τὰ μμάτια σου, Μαρία καὶ δές με...

Ἀφίω σου τὴν υγείαν.

Ἡ Μαρία ὠχρίασε. Τὸν ἠτένισε τότε κατὰ πρόσωπον ἰκε- τευτικῶς. Οὗτος:

— Πᾶν στὸν πόλεμο κ' ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς στὸν γυρισμό.

Ἡ φωνὴ αὐτοῦ διεκόπη, λυγμὸς τὴν κατέπνιξε.

— Στὴν Ἑλλάδα;

— Ναί!

— Καὶ ἀγαπᾷς τὴν Ἑλλάδα τόσο πολὺ;

— Σένα κ' ἐκεῖνη ἀγαπᾷ στὸν κόσμο. Οὔτε κοιμοῦμαι, οὔτε τρώω ψωμί· ὅλο διαλοοῦμαι ἀπὸ τὰ προχτῆς καὶ ἐγέννηκα κακὰ!

Ἡ κόρη ἐλησμόνησε τὴν συνήθη ἐπιφύλαξιν αὐτῆς· ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἔλουσε με τὰ δάκρυά τῆς.

— Φῶτη, ἀγαπημένε μου, μὴ κάμῃς αὐτὴ τὸ κακὸ!

Στεναγμὸς βαθὺς ἀπῆντησεν εἰς τὴν παράκλησιν τῆς. Ἐ- νόησεν ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Πήγαινε στὸ καλὸ!! Ὁ Θεὸς μαζὶ σου μέσα σ' ἐκεῖνη τῇ φωτιά! Καὶ τὸν ἠσπᾶσθη.

Τὸ πρῶτον φίλημα ἐδόθη περιπαθῆς, πύρινον, ὀδυνηρὸν.

Ὁ Φῶτης ἀπεμακρύνθη. Ἀπεχαιρέτησε τοὺς λοιποὺς φί- λους του καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ φίλου του Γερολύμου. Μεί- νασα μόνῃ ἡ Μαρία προσήχητο, ἤλπιζε καὶ ἀνέμενε· ἀλλὰ τὸ Πάσχα εἶδε κακὸν ὄνειρον.

* *

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

PAUL BOURGET

ΣΑΪΔΑ

Αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες του ἐμαρτύρουν τὴν κατ' εὐθεῖαν καταγω- γὴν του ἀπὸ μακρὰν σειρὰν χωρικῶν καὶ ἐὰν τὸ βλέμμα τῶν πολὺ ἀνοι- κτοχρῶν ὀφθαλμῶν του ἐξέφραζε τιμιότητα καὶ εὐφυῖαν, ἡ φωνὴ καὶ ὁ γέλωτος του ἐπρόδιδον ἐπίσης τὴν φυσικὴν καὶ ἐπίκτητον τραχύτητα, τὴν ἰσχυρὰν αὐτοπεποιθῆσιν τοῦ βιοπαλαιστοῦ, τοῦ ἠσκημένου εἰς ἐνεργὸν ζωὴν καὶ ἐπιβάλλοντος ταύτην καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἦκιστα ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματός ἐνόησε τις, ὅτι ἦτο ὁ σύζυγος, ὁ ἤκιστα κατάλληλος διὰ τὴν λεπτοφυῆ ἐκεῖνην γυναῖκα, τύπος ἀνδρὸς ὅπως ἀν- τίθετος πρὸς τὸν γυναικεῖον ἐκεῖνον τύπον. Βλέπων τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦτο ζεῦγος νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς γεφύρας παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ φί- λου του, ἀνὰ μέσον τῆς πολυασχόλου καὶ ποιητικῆς κινήσεως, τῆς προηγουμένης πάντοτε εἰς τὸ τελευταῖον σύριγμα τοῦ ἀτμοπλοίου κα- τελήφθη ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας πεποιθήσεως, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρώ- που αὐτοῦ, ἀφοῦ συνήντησεν ἤδη τὸν Laurens εἰς τὴν μελαγχολικὴν

Εἶναι Ἰούλιος τοῦ 1897. Ὁ Γερολύμος, μεθ' οὗ συνετα- ξείδευσε καὶ συνεπολέμησεν ὁ Φῶτης εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἐ- πέστρεψε καὶ ἐκόμισεν εἰς τὴν Μαρίαν τὸ μεταξίνον μανθί- λιον, ὅπερ εἶχε προσφέρει εἰς τὸν μνηστῆρά τῆς ὅτε ἀνεχώρει. Κηλὶς αἵματος ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἄκρον.

— Τὸ ἐφίλησε κ' ἐξεψύχησε, τῇ εἶπεν, ἀποστρέφων ἐν- δακρυς τὴν κεφαλὴν. Ἡ Μαρία οὔτε ἐξεπλάγη, οὔτε ἔκλαυσε ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον πυρετὸς μετὰ φρενιτιδος κατέλαβε τὴν τάλαιναν κόρην.

Εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ χωρίου μικρὸν μάρμαρον, ὡς προσ- κεφάλαιον, κεῖται ἐπὶ τινος νέου μνημείου καὶ ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἐξῆς λέξεις κεχαραγμέναι:

«Ἡ Μαρία γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Φῶτη».

Κων/πολις.

Μαριάνθη Πρισιμητζάκη.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σούπα μπαλάκια. Σχηματίζετε ζύμη με ὀλίγη φαρίαν, ἐν αὐ- γόν, καὶ ὀλίγον ἄλας· τὴν ζυμώνετε καλά, ὥστε νὰ ἀνοίγῃ φύλλον καὶ ἀνοίγετε ἐν φύλλον, ὅχι πολὺ λεπτόν. Τὸ πασπαλλίζετε με ὀλίγη φαρίαν καὶ τὸ διπλώνετε εἰς δύο. Κόπτετε τότε με μίαν δακτυλίθραν τὸ οὕτω διπλωμένον φύλλον σας εἰς μικρὰ στρογγύλα ὡς πεντάρια τεμάχια. Ἐν τῷ μεταξύ ἔχετε βάλει καὶ βράζει εἰς τὴν φωτιὴν ἀρ- κετὸν βούτυρον, ρίπτετε τὰ κομματάκια σας μέσα εἰς αὐτὸ καὶ εὐθὺς ὡς βράση γίνονται ὠραία μπαλάκια, τραγανιστὰ καὶ ἄφρατα, τὰ ὁ- ποῖα ἀντὶ ἄλλης πάστας ρίπτετε εἰς τὸ ζουμί ὅταν εἶναι ἕτοιμον, χω- ρὶς βεβαίως νὰ τὰ βράσητε, ἀφοῦ εἶναι τηγανισμένα.

Νεφράκια σωτέ. Κόπτετε νεφράκια μοσχάρια κατὰ μῆκος εἰς τέσ- σαρα κομμάτια ἕκαστον. Ἀφαιρέσατε τὰ πετσὰ καὶ τὸ πάχος των, κόψατέ τε εἰς λεπτὰς λωρίδας καὶ ἀλατίσατε. Βάλλετε εἰς τὴν γιάνι μίαν κουταλίαν βούτυρο, ὅταν κοκκινήσῃ, ρίπτετε τὰ νεφράκια, τὰ ὁποῖα ἀφίσατε νὰ μουςκέψουν εἰς κρατὶ ἄσπρο ἢ μαῦρο ἄρτηνιστό. Εὐθὺς ὡς κοκκίνισον ὀλίγον τὰ πασπαλλίζετε με ὀλίγον ἀλεύρι καὶ ἔχετε καίσει τὸ κρασί, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμούσκευσαν καὶ τὸ ὁποῖον τοὺς χύνετε. Τὰ ἀφίνετε νὰ πάρουν μίαν βράσιν, τὰ σερβίρετε, σταζουτ

ἀτμόσφαιραν τῆς ἐξορίας ἐκεῖνης· ἀναντιρρήτως θὰ τὸν εἶχεν ἀγαπή- σει καὶ θὰ εἶχεν ἀγαπηθῆ παρ' αὐτῆς. Ἐσυμβιβάζοντο ἔσσαν αἱ δύο αὐτῶν φύσεις, ἐξ Ἰσου λεπτομερεῖς, ἐξ Ἰσου χαριτωμένοι καὶ ἐλαστικοὶ εἰς τὰς κινήσεις των, καὶ γοητευτικοὶ εἰς τοὺς τρόπους των. Καὶ τὸ εἶχον ἤδη βέβαιον, ἀφοῦ μάλιστα ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔσπευσεν εἰς συνάν- τησιν τοῦ φίλου μου, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο θέλων νὰ ἀποφύγῃ τὴν συν- ἀνησιν αὐτῆν. Ἐσχημάτισα λοιπὸν τὴν πεποθησίν μου κατὰ τρό- πον μάλιστα τοιοῦτον, ὥστε εὐθὺς ὡς ὁ Laurens με παρουσίασεν εἰς τὸ φιλικόν του ζεῦγος, ἐζήτητον νὰ ἐξαγάγῃ ἐπιθεδαιωτικὰ συμπερά- σματα τῆς ὑβριστικῆς μου ὑποθέσεως ἀπὸ τὰς πλέον ἀσημάντους λέ- ξεις καὶ τὰ μευδίαματα καὶ τὰς κινήσεις τῆς κ. Rodier καὶ τοῦ φίλου μου. Μελετῶν δ' αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἐξηκολούθουν νὰ τὴν εὐρίσκω τόσο χαριτωμένην καὶ θελκτικὴν, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ ἀκρατήτου περιεργείας νὰ μάθω τὰς λεπτομερεῖας τῆς ἱστορίας ταύτης, ἣν εἶχον ἐπινοήσει. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ εἰκοσαετίας γνωρίζω τὸν Ἡλίαν, εἶχον τὴν πεποθησιν ὅτι μετ' ἐπιεικειᾶς σχεδὸν συνενόχου θὰ ἐσυγχώρει καὶ θὰ ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειαν μου αὐτῆν. Καὶ ἀληθῶς ἀπῆντησε μετὰ τόσης καλωσύνης εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, ὥστε ἤρχισα νὰ ἐντρέπωμαι διὰ τὰς ταπεινάς σχέψεις μου. Ἀλλὰ πῶς νὰ μετανοήσω, ἀφοῦ ἡ εἰ- κὼν τοῦ θαυμασίου ἐκεῖνου πλάσματος, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τινὰς μόνον στιγμὰς εἶδα εἰς τὸ τοπίον ἐκεῖνο τῶν περιλάμπρων λοφοσειρῶν, τῶν λευκῶν οἰκίσκων, τῆς ἀμμάδους παραλίας καὶ τῆς κυανῆς θαλάσ- σης ζωογονεῖται καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην μου, με ζῶν τόσο σφριγῶσαν καὶ τόσο ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν πυρετώδη καὶ νευρώδη καλλονὴν τῆς.

—Εἰξέυρεις, εἶπα εἰς τὸν Ἡλίαν, εὐθὺς ὡς ἡ λέμβος ἡ φέρουσα τὸ

ὀλίγας σταγόνες λεμόνια καὶ σκεπάζουσα μὲ μαϊντανό ψιλοκομμένο.
Ξηροτήγανα. 70 δράμια γαλλικὴ φαρίνα ζυμώνετε μὲ 2 αὐγά.
 Ὄταν ἡ ζύμη εἶναι ἐτοιμὴ προσθέτετε 1 κουταλιὰν λάδι, 1 ποτήρι
 μύρας, ὀλίγον χλιαρὸν νερόν, 1 ποτηράκι ροῦμι καὶ ὀλίγο φλοῦδι ζυ-
 μένο πορτοκαλιοῦ. Δουλεύετε ὅλα μαζῆ, ἀφίνετε νὰ μείνῃ ὀλίγον
 εἰς μέρος θερμὸν καὶ χωρὶς ἀέρα. Ἐπειτα βάζετε καθαρὸν τηγάνι εἰς
 τὴν φωτιὰν, τὸ τρίθετε καλῶς μὲ βούτυρον καὶ μὲ ὀλίγον λαρδί, χύ-
 νετε ὀλίγην πάσταν, ὥστε νὰ πατώσῃ ὅλον τὸ τηγάνι. Ὄταν ἀρχίσῃ
 νὰ ψήγεται, τὰ ἀνακινεῖτε, διὰ νὰ μὴ κολλήσῃ. Ὄταν κοκκινίσῃ, τὴν
 βγάζετε ἀπὸ τὸ τηγάνι καὶ χύνετε ἄλλην πάσταν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς
 μέχρις οὗ τελειώσῃ. Τὸς πιτίζετε μὲ ζάχαριν ψιλὴν τὰς τυλίσσετε
 ἴσῳ καλάμια καὶ τὰς ἀραδιάζετε εἰς πιατέλαν σκεπασμένην μὲ πε-
 τσετάν. Ἐὰν θέλετε, πρὶν νὰ τὰς τυλίξητε βάζετε μέσα ὀλίγον γλυκό.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΛΗΣ

I. ΤΣΑΜΗ.

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου ἀρ. 43.

Με νέα δέρματα, μὲ νέα ὑλικά ἀρίστης ποιότητος, μὲ κόπτην καὶ
 ἐφαρμοστικὴν Παρισίων ἀνεκάνισε πάλιν τὸ ὑποδηματοποιεῖόν του ὁ κ.
 I. Τσάμης, ὁ ἀριστοτέχνης ὑποδηματοποιός, ὁ ἐξασφαλίσας τοιαύτην
 φήμην διὰ τὴν κομψότητα καὶ στερεότητα τῶν ὑποδημάτων τῶν Κυ-
 ριῶν, καὶ καταλέγων μεταξύ τῶν πελατριῶν του, τὴν ἐκλεκτοτέραν
 μερίδα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

ΚΥΡΙΑ μεσήλιξ, μὲ ἀνάτροφὴν ὑπέροχον καὶ μεγάλην μόρφωσιν
 πτυχιούχος τῆς γλώσσης μας καὶ γνωρίζουσα καλῶς τὴν Γαλλικὴν
 καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτε-
 ρικόν. Συνιστᾶται θερμότατα παρ' ἡμῖν.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ

ΖΑΠΕΙΟΝ

Τὸ ἐκπαιδευτικὸν τμήμα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων
 ἀναγγέλλει, ὅτι ἀπὸ τῆς 15 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἀρχονται τὰ
 τακτικὰ μαθήματα τῆς γυμναστικῆς.

ζευγὸς Ροδιέ ἀπεμακρύνθη τοῦ πλοίου μας, εἰς εὐρεῖς ὅτι ἐὰν ἤμην εἰς
 τὴν θέσιν του καὶ ἐὰν εἶχα τὴν μορφήν καὶ τὴν κατατομήν τοῦ καλοῦ
 αὐτοῦ μηχανικοῦ καὶ εἶχα ὡς σύζυγον τὴν ὥραϊαν αὐτὴν γυναῖκα δὲν
 θὰ ἤμην διόλου ἥσυχος ὡς πρὸς τὰς σχέσεις αἰτίνες θὰ εἶχαν ἀνα-
 πτυχθῆ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν μεταξύ τῆς συζύγου μου καὶ ἐνὸς
 χαριτωμένου διπλωμάτου τῆς γνωριμίας μου ; ...

— Σοῦ ἤξιζεν, εἶπεν ὁ Πλάς γελῶν, νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀπλοῦστατα;
 ὦ περίφημε ψυχολόγε ! Καὶ εἰς τί σοῦ χρησιμεύει λοιπόν ἡ ψυχολο-
 γία σου αὐτή, ἀφῶ δὲν ἐνόησες εἰς ποῖον βαθμὸν ἡ κ. Rodier εἶναι
 ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν ὅποιον ἐκρίνες μόνον ἐκ τοῦ ἐξω-
 τερικοῦ του περικαλύμματος, ἐκ τῆς φυσιολογικῆς μόνον ἐπιφανείας.
 Ἐπίτρεψε λοιπόν, σφέ μου φίλε, διὰ μίαν τούλάχιστον φορὰν ἡ δι-
 πλωματία νὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τῆς φιλολογίας. Διότι ἐγὼ δὲν ἠπατή-
 θην ποσῶς, ὅταν πρὸ ἐξ ἐτῶν ἐφθασα ἐδῶ, ἂν καὶ ὅλη ἡ ἐδῶ γαλ-
 λικὴ παροικία ἐπίστευε τότε ὅ,τι ἐφαντάσθη καὶ σὺ σήμερον, ὅχι ἐν
 σχέσει πρὸς με, ὁ ὅποιος οὐτε κἂν τοὺς εἶχον τότε γνωρίσει, ἀλλ' ὡς
 τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον τοὺς ἐπεφυλάσσετο. Καὶ εἰς τοῦτο πταίετε ὀλί-
 γον σεῖς οἱ συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι κατωρθώσατε νὰ πείσητε τὸσον τοὺς
 ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς σας, ὅτι αἱ μεταξύ τῶν συζύγων
 σχέσεις κανονίζονται πάντοτε ἀπὸ τὰς συμπαιθείας καὶ ἀντιπαθείας τῶν
 ἰδιοσυγκρασιῶν αὐτῶν. Ἴσως τοῦτο συμβαίνει πολὺ συχνά, ἀλλ'
 ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρετικαὶ περιστάσεις, καθ' ἃς αἱ σχέσεις τῶν συζύ-
 γων κανονίζονται ὡς ἀπὸ τοῦ ἥθικου καὶ αἰσθηματικοῦ βίου, τοῦ μόνου
 ἀξίου ἐνδιαφέροντος

Εἶσαι σκληρὸς διὰ τοὺς συγγραφεῖς, τῶ εἶπον· ἀλλὰ θὰ ἀναγνωρίσῃς,
 φίλε μου, ὅτι ὁ γάμος τοῦ ἀθλητοῦ αὐτοῦ μὲ αὐτὴν τὴν λεπτοκαμα-

Α΄.

α') Διὰ παιδία ἄρρενα καὶ θήλεα ἀπὸ 6- 0 ἐτῶν ὥρα
 10-11 π. μ. ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν, Τετάρτην, καὶ Παρα-
 σκευὴν. Δίδακτρα δρχ. 8 κατὰ μῆνα δι' ἓν παιδίον· διὰ δύο
 ἀδελφοὺς δρχ. 12, διὰ τρεῖς δρχ. 15 προπληρωτέας.

β') Διὰ κοράσια 10-14 ἐτῶν ὥρα 11-12 π. μ. ἀνὰ
 πᾶσαν Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν. Δίδακτρα δρχ.
 10 κατὰ μῆνα προπληρωτέας. Διὰ δύο ἀδελφὰς δρχ. 16,
 διὰ τρεῖς δρχ. 18.

γ') Διὰ δεσποίνας καὶ δεσποινίδας ὥρα 11-12 π. μ. ἀνὰ
 πᾶσαν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον. Δίδακτρα δρχ. 10
 κατὰ μῆνα προπληρωτέας.

Β΄.

Ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἤρχισεν ἐν τῇ αἰθούσῃ Ζαπείου
 νέα σειρά διδασκαλίας πρὸς μόρφωσιν διδασκαλιστῶν γυμνα-
 στικῆς αἰτίνες ὑποχρεοῦνται νὰ φοιτήσιν ἐπὶ ἓν ἔτος καθ' ἑ-
 κάστην, ὀφειλοῦσι νὰ παρακολουθῶσιν ἐκτὸς τῶν πρακτικῶν
 ἀσκήσεων καὶ τὰ ἐξῆς θεωρητικὰ μαθήματα· Ἱστορίαν τῆς
 γυμναστικῆς, ἀνθρωπολογίαν, ὑγιεινὴν, στοιχεῖα ἀνάτομίας,
 ὀρθοπαιδικὴν γυμναστικὴν. Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἦτοι
 περὶ τὸ τέλος Αὐγούστου, ἐξεταζόμενοι ἐνώπιον ἐπιτροπῆς,
 λαμβάνουσιν ἐπίσημον πτυχίον Γυμναστικῆς.

Ὁραὶ διδασκαλίας 4 1/2 - 6 μ.μ. καθ' ἑκάστην. Δίδακτρα
 δρχ. 3 κατὰ μῆνα προπληρωτέας.

ΛΙΘΟΥΣΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ θὰ διδάσκωνται ἀπαντὰ τὰ ἀνω-
 τέρω μαθήματα, πλὴν τῆς σειρᾶς μαθημάτων πρὸς μόρφωσιν
 διδασκαλιστῶν γυμναστικῆς.

Αἱ ἐγγραφαὶ δι' ἀμφοτέρως τὰς αἰθούσας γίνονται ἐν τῷ
 γραφείῳ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς Ἐνώσεως ὁδὸς
 Καποδιστρίου ἀρ. 30 (γωνία ὁδοῦ Πατησίων) 10-12 π. μ.
 καθ' ἑκάστην.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος

μένην ὑπαρξῖν εἶναι τι τὸσον παράχορδον, ὥστε οἱ ἐδῶ συμπολιταί
 μας θὰ εἶχον φοβηθῆ τὴν πυρέσσουσαν αὐτὴν γυναῖκα, μὲ τὰ μάτια
 μαγίσσης.

— Δὲν εἶπον αὐτό, μὲ διέκοψε μετὰ ζωηρότητος. Ἐνόησα ἀμέσως
 εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, ὅτι θέλων νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τοῦ νὰ
 συναντήσῃ τοὺς Rodier, εἶχεν ἄλλην ἀφορμὴν, ἢ τὴν ἀνάμνησιν σκαν-
 δαλώδους ἐπεισοδίου τοῦ παρελθόντος. Ἴσως ἠθέλησε νὰ ἀποφύγῃ
 ἄλλης φύσεως συγκίνησιν ἐπίσης σκληράν, τὴν συνάντησιν γυναϊκός.
 ἦτις τοῦ ἤρεσκε πολὺ, καὶ τὴν ὁποῖαν ἀπέφυγε νὰ ἀγαπήσῃ, διότι δὲν
 ἦτο ἐλευθέρῃ οὔτε ἡ χεῖρ, οὔτε ἡ καρδιά τῆς, διότι θὰ ἦτο πολὺ ἔνο-
 χος, ἐὰν θὰ ἐτάραττε τὴν ζωὴν τῆς. . . . Τέλος μετενόησα διότι
 τὸσον ἀπερισκέπτως ἔθξα ἴσως χορδὴν ἀσθενῆ καὶ ἤρχισα νὰ εὐχω-
 μαὶ ὅπως ὁ φίλος μου διακόψῃ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ὁμιλίαν.
 Ἄλλ' εἶχε τὸσον κυριεῦθῃ ἀπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην, ὥστε ἐν ᾧ τὸ
 ἀτμόπλοῖόν μας ἐξήρχετο μὲ τὴν μονότονον ρυθμικὴν κίνησίν του
 ἀπὸ τὸν λιμένα, ἤρχισε νὰ μοὶ λέγῃ :

— Δὲν θὰ σοὶ διηγοῦμαι ἀναμνηστικῶς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, ἐὰν δὲν
 συνελάμβανες τὴν πονηρὰν αὐτὴν ἰδέαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν πρέπει
 νὰ σοῦ μείνῃ οὔτε σκιὰ ὑπονοίας. Θὰ σὲ μυσῶ λοιπόν εἰς τὸ μυστι-
 κὸν τῶν δύο αὐτῶν υπάρξεων, τὸ ὅποιον δὲν ὀφίσταται πλέον, χάρις
 εἰς ἀποφασιστικὴν τινα πράξιν τῆς μικρᾶς αὐτῆς καὶ πυρετώδους μα-
 γίσσης ὡς τὴν ὀνομάζεις. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ σοῦ ἐξηγήσω διατί
 πρὸ ἐξ ἐτῶν, ὅταν ἐφθασα εἰς Βεῦροῦτ, τὸ ζευγὸς αὐτὸ ἦτο τὸ ἀντί-
 κείμενον τῆς περιεργείας καὶ τῶν σχολίων ὄλων τῶν ξένων.

(Ἀκολουθεῖ)